

Miquel Roca, l'ombra del poder: del carlisme a l'Ibex 35

“En aquest país, la justícia és igual per a tothom”, va afirmar l'advocat de la infanta Cristina de Borbó, Miquel Roca i Junyent, després de l'absolució de la germana del rei en el 'cas Nóos'. L'exdirigent de CiU i nét de carlistes podia estar satisfet: havia acomplert el seu darrer servei a l'Estat. Retirat de la política des de fa dècades, però sempre ben situat en càrrecs institucionals i empresarials, des d'on no s'ha estat mai de dir-hi la seva com un autèntic oracle, Roca ha esdevingut una de les encarnacions més singulars del que s'entén com a poder a Catalunya.

Text: Joan Safont / Il·lustració: Jordi Borràs

Algú tan poc afí a Roca i a tot allò que representa com l'enyorat periodista **Ramon Barnils** escrivia l'any 1992 a la revista 'Presència': “Hi ha poca gent, aquí i arreu, tan ben dotada per a la política com Miquel Roca”. El també desaparegut **Baltasar Porcel** assegurava que Roca era “el político más importante y con más influencia hecho desde la oposición en esta democracia”. Una de les seves bèsties negres, l'exsecretari de presidència **Lluís Prenafeta**, no podia estar-se de reconèixer en Roca un “polític nat, nascut per a la política” i “un dels polítics amb més classe del parc estatal”. En aquest mateix sentit s'expressa l'historiador **Joan B. Culla**, bon coneixedor de la història política dels darrers 35 anys, que defineix Roca com “un professional “como la copa de un pino” que es diu en castellà. Excel·lent professional tant en política com en l'advocacia”. El periodista **Andreu Farràs**, autor, juntament amb **Toni Soler**, de la biografia 'L'últim segon', el defineix com “un dels polítics més brillants de la Transició a Catalunya i Espanya”. Per al periodista **Pere Martí**, autor de 'Ciudadà Roca', biografia oficial publicada de cara a la campanya electoral de les municipals del 1995, Roca és “un pragmàtic brillant”. Al seu llibre 'Cuando pintábamos algo en Madrid', l'exdiputat **Josep López de Lerma** diu del seu excap de files al Congrés que ja ha arribat a la consideració de “patrici” o de “pròcer”.

Nét del carlisme, fill de l'exili i pare de la Constitució

“Professional de la política”, “Polític nat”, “Pròcer”, “patrici”... Bona part d'aquestes definicions, com la de “polític professional”, han estat acceptades pel mateix personatge. També el fet que, d'alguna manera, si fóssim deterministes, hi estava predestinat des d'abans de néixer. **L'avi, Miquel Junyent i Rovira, era un dels principals capítosts carlins del Principat**, era un representant de la facció més pròxima al catalanisme i formava part del comitè executiu de Solidaritat Catalana, per la qual va ser elegit diputat per Vic l'any 1907. Des del 1903, Junyent era director d'El Correo Catalán', diari que durant la Transició acabaria en l'òrbita de CDC, el partit del seu nét. Miquel Junyent era el líder de la Comunió Tradicionalista, partidària de l'acord amb la Lliga Regionalista, fins ben entrada la II República. Llavors ja feia temps que havia començat l'ocàs de la vella fidelitat i els joves crescuts en la tradició carlina començaven a traçar nous camins. Un d'aquests era Joan Baptista Roca i Caball, un jove dirigent carlí que l'any 1923 es va casar amb Montserrat Junyent i

Quintana, filla del líder. Van tenir set fills: Mercè, casada amb el psiquiatre Delfí Abella, membre dels Setze Jutges; Maria, casada amb l'exsindic de greuges Anton Cañellas; Montserrat, bibliotecària del Col·legi d'Arquitectes, casada amb Josep Maria Baguñà, nét del fundador d'En Patufet' i del 'iCu-Cut!'; Núria, casada amb l'enginyer Damià Casanova; Carme, llicenciada en filosofia i lletres i esposa de l'advocat i polític socialista fa poc traspasat Francesc Casares; Ramon, advocat i fotògraf, casat amb Maria Maragall, cosina de l'expresident de la Generalitat -pares de l'actriu Àgata Roca Maragall-, i el petit, Miquel Roca i Junyent.

Fill d'un polític d'Unió Democràtica, va néixer a Bordeus, on la seva família s'havia exiliat després de la guerra

El 12 d'abril de 1931, Roca i Caball era l'únic candidat carlí a les eleccions municipals per Barcelona. No hi va sortir elegit. Era l'hora d'ERC. Dos dies després es va proclamar la República. També va començar llavors la seva decepció envers el carlisme. La dretanització i l'actitud del partit carlí davant l'Estatut d'autonomia el van fer abandonar la fidelitat històrica. Seria un dels fundadors i dels dirigents d'Unió Democràtica de Catalunya. L'any 1936, Companys va oferir a Manuel Carrasco i Formiguera i a Roca dos llocs a la llista del Front d'Esquerres. La presència de comunistes a la coalició espantava els dirigents d'Unió. De tota manera, la idea lligava amb la mà estesa als [catòlics antifeixistes](#) del líder comunista francès Maurice Thorez pronunciat el 17 d'agost del 36... Però, quan Thorez pronunciés el seu "Nous te tendons la main catholique...", la Guerra Civil ja hauria esclatat. Un dia abans, el 16 d'agost, milicians armats van acudir al domicili del cap dels carlins catalans. Els va obrir la filla. "Hi és l'amo de la casa?", van preguntar. "Aquí el tenen", els va respondre Montserrat Junyent assenyalant el taüt on el seu pare acabava de ser amortallat. El seu marit també passaria moments de por. Tot i la seva fidelitat a la República i a la Generalitat, va ser detingut durant uns quants dies. **El 8 de desembre, la família Roca Junyent va travessar la frontera.** A França, el pare va tenir un paper actiu en les activitats impulsades pel jurista Alfredo Mendizábal, fundador del Comité pour la Paix Civile en Espagne. El 26 de gener de 1939, quan les tropes de Franco van entrar a Barcelona, una de les primeres arengues des de l'Ajuntament la va pronunciar Josep Maria Junyent Quintana, el cunyat fidel al tradicionalisme, ara unificat dins el Movimiento.

El 20 d'abril de 1940, la família Roca es va ampliar amb el naixement del benjamí Miquel. La Segona Guerra Mundial ja havia començat. "Vaig néixer el mateix dia que, per celebrar l'aniversari del Führer, els alemanys havien promès a Hitler entrar a Bordeus; no ho aconseguiren, però sotmeteren la ciutat a un bombardeig. **Vaig venir al món, doncs, sota les bombes alemanyes**", explicaria **Roca i Junyent** a Antonio Papell en un llibre de converses publicat en plena Operación Reformista. Els fills i la dona de Roca i Caball van tornar aviat a Catalunya. El pare trigaria encara a poder-s'hi afegir. Vivint en situació precària al País Basc francès, detingut pels ocupants alemanys, l'any 1942 va tornar al país i va ser processat i absolt de la condemna econòmica imposada per manca de béns. El seu fill assegura: "Conservo una gran admiració pel meu pare, el qual considero un home extraordinari. Fou un home que va patir molt i, això no obstant, mai va transmetre el seu patiment als qui el voltàvem, tot i que després, en la maduresa, he comprès la magnitud del seu drama personal; fou, fins a la seva mort el 1976, un polític militant -va continuar dins d'Unió Democràtica- que veia la vida amb criteris polítics, la qual cosa significa que jo vaig viure en un ambient polititzat. Aquella militància li va ocasionar conflictes amb la policia, i fins i tot fou detingut diverses vegades arran de diferents vicissituds de la resistència. No cal dir que tot això m'influí, condicionant en certa manera la meua pròpia vocació vers la política".

Del Front Obrer de Catalunya a Convergència

Miquel Roca va estudiar a Virtèlia, una escola hereva de la renovació pedagògica catalana d'abans de la guerra. Era de caràcter religiós –el confrare major de la confraria de Virtèlia era un jove Jordi Pujol i Soley– i inusualment catalanista, on compartia aula o pati amb Xavier Rubert de Ventós, Pasqual Maragall o Federico Mayor Zaragoza, tots ells anys a venir amb responsabilitats polítiques, acadèmiques i socials. Miquel Roca era un alumne avançat que es va matricular a la Universitat el curs 1956/57. Roca va arribar a unes aules fortament polititzades i ell no n'era una excepció. Era delegat de curs, es movia en ambients d'oposició. Primer, a les Joventuts d'Unió Democràtica, el partit familiar; però, **tot just acabada la carrera, va ingressar al Front Obrer de Catalunya (FOC), moviment socialista heterogeni i heterodox** influenciat per les experiències revolucionàries d'Hongria i de Cuba, la lluita antiimperialista del Front d'Alliberament Nacional de [Ben Bella](#) o l'experiència autogestionària de la Iugoslàvia del mariscal Tito. Isidre Molas, Pasqual Maragall, Alfonso Carlos Comín, Joan Ignasi Urenda o José Antonio González Casanova formaven part d'aquesta versió catalana del Felipe. Al FOC, es mostraven tan enfrontats al PSUC com rebutjaven el nacionalisme català com a pensament petitburgès.

Com a advocat, **Roca assistia detinguts antifranquistes davant el Tribunal de Orden Público (TOP)** –“recordo que durant un dels estats d'excepció que hi va haver vaig arribar a defensar simultàniament cent persones entre homes i dones”. Com a advocat militant i amb el seu amic Narcís Serra i Serra –plançó destacat de les 400 famílies–, va obrir l'any 67 un despatx professional. “Va ser un despatx que va treballar bé i molt, especialment en matèria urbanística, de models urbans i desenvolupaments de creixement, al marge que també ens va servir perquè ens féssim bons amics, una amistat que encara existeix”. Un dels encàrrecs professional va ser el polèmic Pla de la Ribera, operació immobiliària precursora del que després seria la Vila Olímpica i que tenia una forta oposició veïnal. **L'any 1966, Serra i Roca van ser expulsats de la Universitat.** En l'àmbit personal, l'any 63 Miquel Roca s'havia casat amb Anna Sagarra Trias, filla de l'advocat Josep Lluís Sagarra i Zacarini, advocat que havia compartit cel·la a la presó de Burgos amb Manuel Carrasco i Formiguera. Miquel Roca i Anna Sagarra van tenir quatre fills: Helena, Agnès, Joan –l'hereu– i Berta.

Pujol i Roca van confluïr a CDC, però tenien grans diferències generacionals, d'extracció i de tarannà

El tàndem Roca-Serra va ser, com assenyala el periodista Andreu Farràs, **“el preludi de la sociovergència”**. Com si pressentissin la llarga divisió del país entre convergents i socialistes, els camins de la parella Serra-Roca es van bifurcar després de la crisi del FOC. Serra, cap al socialisme; Roca, cap al nou partit que es fundaria l'any 1974 a Montserrat, Convergència Democràtica de Catalunya. Sobre aquesta separació hi ha moltes llegendes. Des de la que explica que ho van decidir a sorts, fins la que parla d'un veto a Roca a Convergència Socialista després de l'entrada d'un “dretà” o “un burgès” com Serra. Fos com fos, l'any 2011, Roca va substituir el seu amic i company de despatx a la presidència del patronat del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC). D'alguna manera, Serra i Roca són dues encarnacions siameses de l'entramat escolar, familiar, polític, empresarial i social que van relatar Pere Culler i Andreu Farràs al seu clàssic ‘L'oasi català’. No debades, tant l'un com l'altre –i sovint plegats– hi ocupen mantes pàgines. Anys després, com apunta un dels autors, “els crítics dins el PSC no es fiaran de Serra per ser amic de Roca, i els antiroquistes desconfiaran de Roca per la seva relació amb Serra”, rememorant també una frase de l'època a propòsit dels dos personatges: “Fixa't què vol ser en Roca i veuràs què serà en Serra”.

A la darrerria del franquisme, segons confessa el mateix Roca, “em fa la sensació que, un cop superada l’etapa utòpica de la contestació generalitzada, l’important és construir i el meu catalanisme em fa pensar que la construcció d’un país sòlid, d’una democràcia saludable, pot ésser més ben escomesa des d’un moviment integrador –aquí s’expressa, potser, una de les constants que han guiat sempre la meva conducta– que reculli gent ideològicament i socialment diversa, però que conflueixen a través d’unes quantes coordenades capaces d’integrar tota aquesta disparitat en un moviment de construcció”. Això el va fer congeniar a ell, i alguns altres joves professionals amb posicions més aviat de centreesquerra, com Jaume Camps, Lluís de Carreras, Joan Sabata, Francesc Caminal o Paco Segura, amb el projecte de Convergència Democràtica de Catalunya, al qual es van vincular a través del Grup d’Independents. **Pujol en seria el líder indiscutible. Roca, el número dos indispensable.** De tota manera, els dos líders –que mai han estat amics– tenen grans diferències d’origen, generacionals, d’extracció, de tarannà, de referents, d’idees. De fet, com expliquen Farràs i Soler, la idea inicial de Pujol era que Roca liderés un gran partit de centreesquerra, mentre ell s’ocupava del centre. Finalment van construir un partit que era la síntesi de tots dos.

Sant Boi, 11 de setembre de 1976. Roca –que ja era secretari general adjunt de CDC– va ser, juntament amb Jordi Carbonell i Octavi Saltor, un dels tres oradors a la Diada multitudinària de Sant Boi. Hi representava el Consell de Forces Polítiques de Catalunya. Hi va demostrar els seus grans dots d’orador i hi va exposar el dring del catalanisme compromès amb la construcció de la democràcia a l’Estat espanyol: “Catalunya i la democràcia són dues reivindicacions indissociables. I per això Catalunya ha estat capdavantera en la lluita per les llibertats democràtiques”. **El 15 de juny de 1977, 70 anys després que ho fes el seu avi, Roca va ser elegit diputat a les Corts Constituents.** CDC va ser la tercera força a Catalunya, darrere dels socialistes i dels comunistes. El 3 de novembre, el cap de la Minoria Catalana va resumir el seu projecte en la conferència “Una visión política desde Catalunya (catalanizar España)”. Es tracta d’aportar un nou estil –pactista, civilitzant, europeu– a la política espanyola, “dejando bien claro que. para un nacionalista catalán como yo, hablar de catalanizar España es una fecunda superación de muchas inhibiciones y reservas, es asumir un compromiso que arriesgo que no sea comprendido por algunos de mis correligionarios”. La idea de Roca era que els catalans participessin en la construcció de l’Estat democràtic, afavorint consensos entre les diferents forces, impulsant un programa socialdemòcrata i assentant les bases de l’autonomia. L’estrella política de Roca era radiant: **era un dels set ponents encarregats de redactar la Constitució** –els anomenats “pares de la Constitució”– i, alhora, membre de la comissió dels Vint, que **va elaborar l’Estatut d’Autonomia de Catalunya**, aprovat l’any 1979.

L’ombra de Pujol i els fracassos per succeir-lo

El periodista Francesc-Marc Álvaro, en el seu ja clàssic assaig sobre Pujol i el pujolisme, revisat i ampliat l’any 2014, ‘Ara sí que toca!’, es pregunta si va existir mai el roquisme com a ideologia. En tot cas, Roca tenia fidels com l’exsecretari general de CDC Josep Caminal –avui al Grup Godó–, companys de grup parlamentari com López de Lerma, les primeres fornades de la Joventut Nacionalista de Catalunya (JNC) i dirigents convergents com Jaume Camps, Jaume Padrós, Joaquim Molins, Francesc Homs i Ferret o Lluís Recoder, etc. Un grup que compartia tarannà, estil, però no una doctrina política diferenciada del pujolisme. Tal com assegura l’historiador Joan B. Culla, “durant el seu colideratge amb Pujol dins de CDC, Roca no va voler competir amb Pujol en el rol d’home de doctrina, sinó que on es trobava còmode era en el terreny de la política parlamentària i tot el que comporta: fer passadissos, despatxos, fer de lobby”. Més enllà de si el roquisme va ser un nom inventat per la premsa o una manera d’etiquetar gent que al capdavant eren tan convergents com pujolistes, el que sí que existeix des del 1976 és un fort antiroquisme. **Entre els pujolistes de primera hora, Roca era vist com un polític professional, de poder excessiu i de**

nacionalisme tebi. Ramon Trias Fargas va esdevenir aviat la seva bèstia negra. Unió -l'antic partit familiar - i, especialment, Duran i Lleida van ser un dels seus enemics més íntims. Més endavant, a la llista d'enemics s'hi afegirien vells amics, com Josep Maria Cullell, la mà dreta de Pujol; Lluís Prenafeta; alguns dels joves convergents, com el successor fallit Joan Maria Pujals, o els fills del patriarca, Jordi i Oriol Pujol Ferrusola.

Roca controlava el partit -com a secretari general "per delegació" des del 1979-, era un polític respectat i hàbil, destacat en el pacte i prototipus del negociador -"Pastelero mayor del reino", se l'anomenava als passadissos de les Corts-, i a inicis dels anys vuitanta, amb la victòria del PSOE, l'ensulsiada total d'UCD i l'enrocament d'AP i Fraga en la dreta postfranquista, l'empresariat i la banca van creure que hi havia espai per ocupar al centredreta, davant la nova hegemonia de l'esquerra. Va néixer el **Partido Reformista Democrático (PDR)**, encapçalat per l'advocat Antoni Garrigues Walker -de pedigrí liberal-, i pel futur president del Reial Madrid, el constructor Florentino Pérez. De cara a les eleccions de 1986, **Miquel Roca, un catalanista "amb sentit d'Estat", va esdevenir el cap de cartell d'aquesta Operación Reformista**, que pretenia ocupar aquest espai centrista abandonat i tenir una influència decidida en la política espanyola. "Per què no?", es preguntava Roca des de la portada d'un llibre ja l'any 1982 amb la idea de presentar una proposta catalana per la modernització d'Espanya. El resultat, però, va ser un autèntic fiasco arreu de l'Estat -on els partits tradicionals van fer tot el possible per fer-la naufragar- excepte a Catalunya, on el PDR no es va presentar, i on Roca encapçalava la llista per Barcelona de CiU, i un dolorós fracàs per al mateix Roca -a la catalanitat del qual s'atribueix el poc èxit de la proposta -, que es va plantejar abandonar la política.

Aquest seria el primer però no l'únic fracàs de Miquel Roca. O el segon, si tenim en compte l'intent de ser candidat a l'alcaldia de Barcelona l'any 1979, en disputa amb Trias Fargas -parent de la seva dona-, davant la qual cosa Pujol va imposar salomònicament la candidatura de Xavier Millet i Tusell (germà de Fèlix Millet). Roca va ser un brillant parlamentari que no exerciria mai cap càrrec executiu. I això que des de Suárez fins a Aznar, passant per Calvo Sotelo i González, li oferirien una cartera de ministre. I d'altres càrrecs -de vicepresident en avall- en la política espanyola. **En la política catalana, la seva ambició gens dissimulada seria succeir a Jordi Pujol**, de qui hi havia consens a creure que era el successor natural. L'any 1992 forçaria un envit sense acabar d'enfrontar-se directament amb Pujol i que va provocar una de les pitjors crisis a CDC. Les diferències amb Pujol eren de tot ordre: no solament hi havia en joc la successió, sinó també la relació amb Unió, el paper del nacionalisme català a Madrid i la hipotètica entrada al Govern i el control polític i financer del partit. Pujol, només 10 anys més gran que Roca, havia començat la seva carrera política als 50 anys. Amb 62 anys, no volia sentir a parlar de jubilacions ni de successors. Se sentia pletòric de forces, amb empena per continuar la seva missió i els resultats electorals l'acompanyaven. A més, mentre Pujol tenia l'autoritat de pare fundador, el pedigrí del seu passat antifranquista i la xarxa de contactes i lleialtats, Roca tenia fidels, alguns seguidors, però no suficients per desbancar un Pujol que, desconfiat de mena, sempre l'havia tractat com un encarregat, i amb qui havia mantingut una relació de "mútua lleialtat i mútua desconfiança", segons Andreu Farràs. Roca, que no va calcular bé les forces i els temps, en tornaria a sortir escaldat.

El retir de Roca de la política li va obrir la porta a diversos consells d'administració d'empreses de l'Ibex 35

També de les darreres eleccions que va afrontar: les municipals del 1995 a Barcelona **contra el seu vell amic Pasqual Maragall**. Tot i la seva categoria de senyor de Barcelona, no va aconseguir batre l'alcalde olímpic. El mateix Maragall sempre l'havia considerat, de forma agra, un perdedor. "Roca sempre s'equivoca", afirmaven els antiroquistes. Aquell mateix any va deixar el poder dins el

partit i al final de la legislatura municipal va plegar oficialment de la política. “No són els polítics els qui abandonen la política, sinó que és la política qui els sol abandonar a ells. Si Roca va abandonar la política, és perquè la política ja l’havia abandonat”, assegura Farràs.

Tot i això, com explica Álvaro, cada vegada que es parlava de la successió de Pujol –fins a l’ascens de Mas–, el nom de l’antic número dos tornava a la palestra i hi havia moviments roquistes més enllà de la seva retirada. Però **Roca ho tenia clar: ara s’havia de dedicar a la seva vida professional**. En aquest sentit, Culla rememora una anècdota viscuda en primera persona tot just acabada la campanya electoral de les municipals del 95: “Roca, amb qui mantenien una relació cordial però no especialment propera, em va proposar fer-me càrrec, si guanyava les eleccions –un fet que creia improbable–, dels temes de patrimoni històric i memòria en qualitat de delegat de serveis. En el transcurs d’un sopar després de les eleccions, amb tots els hipotètics delegats, algú li va preguntar què faria a partir de llavors. I, amb tota naturalitat i fredor, va dir: ‘Primer, acabar la legislatura’ i després va exposar un fet que la realitat ha corroborat: ‘La política s’ha acabat. Tinc 55 anys i, quan acabi la legislatura municipal, en tindrè 59. Em queda una dècada de vida laboral útil i vull assegurar-me la vellesa i no haver de dependre de favors polítics o de col·locacions”. No podem oblidar que el seu cunyat, Anton Cañellas, va haver de ser nomenat síndic de greuges quan es va acabar la seva carrera política.

Consells d’administració i advocat de la monarquia, els últims serveis

Durant unes quantes setmanes, vaig tractar molt de prop Miquel Roca. Va ser el meu professor de dret públic de Catalunya a la Universitat Pompeu Fabra, una assignatura que impartia conjuntament amb el constitucionalista Marc Carrillo i el lletrat del Parlament Antoni Bayona. Eren els temps del primer tripartit, en plena redacció de la reforma de l’Estatut. Les classes de Roca consistien en una barreja de records i comentaris polítics sobre la redacció de la Constitució i l’Estatut, el 23-F o la LOAPA marcats per la rabiosa actualitat del moment. Un dels exercicis que ens proposà el professor Roca al reduït nombre d’alumnes de l’assignatura va ser presentar a classe les diferents propostes d’Estatut plantejades pels partits. En tot moment, Roca donà mostres de la seva extrema prudència sobre aquella capsula de Pandora que s’obria al Parlament, les conseqüències de la qual –després de la tortuosa aprovació a les Corts, del recurs del PP i l’anul·lació parcial per part del TC– són encara patents. Pocs anys després vaig participar, sense èxit, en un procés de selecció al bufet que Roca obrí l’any 1996, i que avui és un dels més importants de Barcelona i uns dels primers d’Espanya, amb despatxos a Barcelona, Madrid, Palma, Girona, Lleida i Xangai, i una facturació anual a l’entorn dels 30 milions d’euros.

El retir polític de Roca li obre altres portes: les famoses [portes giratòries](#). Ell, un claríssim [representant de l’establishment](#), de l’Ibex 35, troba lloc tant al món de l’empresa: com a membre dels [consells d’administració](#) d’Abertis –del qual és secretari–, del Banc Sabadell, d’ACS (del seu antic company en l’aventura reformista, Florentino Pérez), de TYRSA, d’Accesos de Madrid –les polèmiques autopistes radials– o de l’asseguradora Catalana Occidente, com al món de l’anomenada ‘societat civil’: com a president de la històrica Societat Econòmica Barcelonesa d’Amics del País (SEBAP), de la Fundació Abertis, del MNAC, vicepresident de la Fundació Catalunya Cultura, patró de la Fundació Gala-Salvador Dalí i president d’honor d’Alumni UB. Alhora, Roca no ha deixat mai de ser considerat per molts un oracle, un estadista retirat que, a través dels seus articles setmanals a ‘La Vanguardia’ –manté una llarga relació de confiança amb la família Godó–, parla ‘ex cathedra’ sobre l’actualitat política catalana, espanyola i internacional, i és cridat sovint pel món polític. L’any 2000 va presidir una comissió d’experts sobre la revisió del model territorial de Catalunya. L’informe Roca’, com és conegut aquell treball, plantejava la reducció dràstica del nombre d’ajuntaments i des de llavors dorm el son dels justos.

L'any 2003, el publicista Lluís Bassat va presentar **Roca com a candidat a vicepresident del Futbol Club Barcelona**, en les eleccions que acabarien en l'elecció de Joan Laporta i del seu equip. 'El Periódico' va saludar la candidatura de Bassat, de Roca i del president d'Abertis, Salvador Alemany, amb el nom de "Els florentins", amb una clara referència al president del Reial Madrid i vell conegut de Roca, i per 'El País' va ser la [candidatura del poder](#). Durant la campanya, Laporta no es va estar d'alertar que, si Bassat guanyava, "[Florentino pot dirigir el Barça](#)".

El propassat 3 de març, 'El Confidencial' feia públic que el nom de l'històric **Miquel Roca apareixia al sumari del 'cas 3%**, que investiga el jutjat del Vendrell sobre el finançament il·legal de l'antiga CDC. En concret, Roca hauria donat 10.000 euros al partit que va ajudar a fundar l'any 1974, després de guanyar un concurs públic convocat pel Departament d'Economia i Coneixement per licitar el contracte per a la [prestació del "servei](#) de gestió comercial, d'assessorament i mediació en l'alienació i arrendament simultani de determinats immobles propietat de la Generalitat de Catalunya". **Roca va admetre haver fet el pagament a la Fundació CatDem**, vinculada a Convergència, però va assegurar que havia estat a títol personal, tot negant que fos a canvi d'[adjudicacions de contractes públics](#).

Entre el 2011 i el 2015, tal com va publicar Roger Palà a [CRÍTIC](#), el Govern de la Generalitat va atorgar al bufet Roca Junyent 58 contractes, per un total de 2,75 milions d'euros. La major part, 2,38 milions, relacionats amb l'empresa Infraestructures.cat, que gestiona l'obra pública de la Generalitat. Durant el mateix període, el despatx va fer [tres estudis per al Govern](#) que ascendeixen a 65.000 euros. Un d'aquests estudis, valorat en 27.000 euros, per fer un document sobre "ordenació de competències per atribuir a Generalitat de Catalunya totes les ferroviàries i de transport per cable supramunicipals i la constitució d'un hòlding a Catalunya, l'administració de les infraestructures i actuacions en l'operació del transport". Mentrestant, la Fiscalia demana al seu amic Narcís Serra [quatre anys de presó](#) pels augments desmesurats de sous als directius durant la seva gestió com a president de Catalunya Caixa, quan l'entitat bancària es trobava en una situació crítica que la portaria a sol·licitar un crèdit de 1.250 milions d'euros al Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB), mentre l'Audiència Nacional investiga les operacions ruïnoses de la filial immobiliària de l'entitat, Procam.

Entremig, **Roca ha prestat l'últim servei a la Corona espanyola, amb qui sempre ha mantingut bones i estretes relacions**. A l'abril del 2013 es va fer públic que l'advocat i pare de la Constitució seria el defensor de la filla del rei Joan Carles, Cristina de Borbó. Tot i que la seva especialitat no ha estat mai el dret penal, la tria de Roca, en un context de desprestigi de la monarquia, de qüestionament del mateix règim constitucional i d'auge del sentiment independentista a Catalunya, ha tingut evidents lectures polítiques. La premsa de la dreta més anticatalana -i, alhora, més antimonàrquica- no s'estava de presentar Roca com el prototipus d'independentista acostumat a "[medrar con España rompiendo España](#)". Més enllà d'aquesta inflamació, no deixa de ser curiós que el nét d'un capitost carlí, fidel a la legitimitat dels descendents de Carles Maria Isidre, hagi estat l'advocat defensor d'una rerebesneta d'Isabel II, de qui n'ha aconseguit l'absolució.

Roca va donar suport a Unió en les últimes eleccions i s'ha mostrat partidari d'una solució pactada amb l'Estat

A inicis d'aquest any es va fer públic que Joan Roca i Sagarra, de 47 anys, [rellevava el seu pare](#) al capdavant del gran i prestigiós bufet d'advocats fundat l'any 1996 per Miquel Roca i Junyent, que continuava com a president de la firma. Després de 20 anys dirigint un dels grans despatxos de Barcelona, Roca reconeixia que calia donar pas a les noves generacions. Pel que fa a l'altra "filla" de

Roca i Junyent, la Constitució espanyola del 1978, aquesta és més qüestionada que mai. Com un dels tres pares supervivents de la Constitució, **Miquel Roca ha observat com el sistema constitucional que va ajudar a traçar ha entrat en crisi**. El procés independentista i l'emergència de noves formacions polítiques que denuncien l'anomenat 'règim del 78' han provocat que fins i tot els partits que havien bunqueritzat la Constitució juguin amb la idea d'una reforma. A l'inici del procés sobiranista, l'any 2012 [va comparèixer](#) per primera vegada a la comissió d'afers institucionals del Parlament durant la tramitació de la Llei de consultes populars no referendàries, a la qual no veia cap motiu d'inconstitucionalitat. Però va ser l'any 2013 quan la intervenció de Roca va tenir un [impacte més notable](#). Ras i curt, va afirmar que "del Tribunal Constitucional no em mereix cap respecte la seva opinió. Des de la sentència de l'Estatut no em puc creure aquesta institució". En les eleccions del 27 de setembre, **Miquel Roca va donar suport al candidat d'Unió** -que per primera vegada es presentava en solitari i deslligada de CDC- Ramon Espadaler.

A finals del 2016, com a president de la SEBAP, va presentar l'informe anual titulat, 'L'any 2016, del bloqueig i la confrontació a la imperiosa necessitat de diàleg', [on assegurava](#) que entrar en la via de la desobediència generarà problemes, causarà dificultats i crearà un estrès que no sembla que hagi de ser positiu per al dinamisme econòmic i cultural" i reclamava el diàleg per desbloquejar la situació actual i arribar a un pacte transaccional entre la Generalitat de Catalunya i el Govern de l'Estat. Tot i que, en la ucronia de Patrícia Gabancho 'Crònica de la independència', Miquel Roca era el president que proclamava la independència l'any 2010, aquest ha estat sempre un paladí de la tercera via, **partidari, com no podia ser d'altra manera, d'una sortida pactada de la qüestió catalana**. Com comenta Culla, "algú es podia imaginar un pare de la Constitució, un advocat amb els seus contactes directes amb La Moncloa i La Zarzuela, fent professió pública d'independentisme?"